

Arrest

nr. 231 124 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 september 2018.

1.2. Op 11 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, N. No., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Kelagai, dat gelegen is in het district Doshi van de provincie Baghlan. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging drie jaar naar school.

Uw broer verliet Afghanistan in 2015 omdat hij vreesde meegenomen te worden door de taliban. Tot op heden is hij spoorloos.

Op een bepaalde dag toen u terugkwam van school werd u tegengehouden door mensen van Qari Shafiq, een plaatselijke talibancommandant. Ze vroegen u met hen mee te komen. U antwoordde niet en doordat er plots een groep vrouwen passeerde, lieten ze u gaan maar ze drukten u wel op het hart met niemand over dit voorval te spreken. De volgende dag wilde u niet naar school, maar omdat uw familie niets wist van het voorval van de vorige dag werd u terug naar school gestuurd. Op uw terugweg werd u opnieuw door die mannen aangesproken en verzocht om met hen mee te gaan. U zei dat u dit niet wilde en ging huilend naar huis. Bij thuiskomst vertelde u alles aan uw moeder, en zij vertelde dit op haar beurt aan uw vader. U werd naar uw oom gestuurd en u verliet het land na vijf à zes dagen.

U verliet Afghanistan in 1397 (maart 2018 - maart 2019) en u verzocht België om internationale bescherming op 25 september 2018.

Toen u in Turkije was, vernam u via uw moeder dat uw vader werd gedood door de taliban omwille van u.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara en een enveloppe neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS acht het van belang om in te gaan op uw verklaringen met betrekking tot het feit dat de taliban u wilde rekruteren.

U stelt namelijk dat mannen van Qari Shafiq u een eerste keer tegenhielden toen u van school kwam en u vroegen met hen mee te gaan (CGVS, p. 13). De volgende dag gebeurde dit opnieuw (CGVS, p. 13). Telkens lieten ze u met rust op het moment dat er andere mensen passeerden (CGV, p. 13). Gevraagd naar wat ze precies zeiden in het eerste gesprek stelt u dat ze vermeldden dat Qari Shafiq vroeg om met hen mee te komen (CGVS, p. 14). Gevraagd wat ze nog meer zeiden op dat moment, zegt u dat ze niets anders vertelden (CGVS, p. 14). Het is erg opmerkelijk dat die mensen bij het eerste gesprek

kennelijk geen moeite deden om u verder te motiveren om bij hen te komen. Dat ze eenvoudigweg meedelen dat u diende mee te komen, zonder ook maar enige poging te ondernemen om u verder te overtuigen, is weinig aannemelijk, temeer omdat rekrutering redelijkerwijs op een minimum aan loyaliteit ten aanzien van de groepering gesteund is.

Wat dit betreft dient bovendien het volgende te worden opgemerkt. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een gedwongen rekrutering door de Taliban zoals u ze aanhaalt eerder zeldzaam is (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Het rapport geeft aan dat er voldoende personen zijn die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Ook u stelt dat de Taliban in principe voldoende mensen heeft voor haar strijd (CGVS p.12). Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering waarbij de taliban via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij iemand plots zou opgeroepen worden om de taliban te vervoegen, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Gevraagd naar de reden waarom Qari Shafiq specifiek u zou hebben nodig gehad, kan u dit overigens zelf niet verhelderen (CGVS, p. 14). U houdt het erbij dat ze jongens meenemen om hen jihad te laten doen en hen training en leiding te geven (CGVS, p. 14). Waarom men specifiek in u was geïnteresseerd, maakt u hiermee allerm minst duidelijk.

Verder stelt u dat u de laatste vijf of zes dagen bij uw oom van moederszijde A. verbleef (CGVS, p. 8). Hij woonde in hetzelfde dorp, op vijftientwintig à dertig minuten wandelen van uw huis (CGVS, p. 8). Gevraagd of u in die periode bij uw oom nog problemen heeft ondervonden, zegt u dat dit niet zo was (CGVS, p. 14). Toch kan aangenomen worden dat, indien de taliban u daadwerkelijk wilden rekruteren, ze toch ook op zoek zouden gaan naar u bij directe familieleden. Dat uw oom A. - overigens uw enige oom (CGVS, p. 10) - dan in hetzelfde dorp woonde en de taliban hem ongemoeid lieten nadat u dagenlang niet meer te bespeuren was in het dorp, is dan ook weinig aannemelijk.

Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat uw moeder op dit moment nog steeds in uw eigen huis in het dorp Naser woont (CGVS, p. 8). Naser behoort tot Kilagai (CGVS, p. 8). Nochtans zou uw broer in 2015 Afghanistan hebben verlaten en zou uw vader kort na uw vertrek zijn gedood (CGVS, p. 9). Uw enige oom, A., woont op vijftientwintig à dertig minuten wandelen van uw huis (CGVS, p. 8). Uw moeder zou aldus alleen in dit huis wonen. U zegt dan wel dat uw oom haar helpt met boodschappen (CGVS, p. 11), toch is het erg opmerkelijk dat uw oom er geen graten in zag om uw moeder alleen te laten wonen in haar huis, temeer hij blijkbaar zelf geen gezin heeft (CGVS, p. 8). Dit druist geheel in tegen de Afghaanse cultuur waarin mannen vrouwelijke familieleden in bescherming nemen. Dit gegeven stelt dan ook meteen ernstige vragen bij uw asielrelaas.

Gevraagd of de taliban nog bij uw moeder is komen vragen naar u, zegt u vreemd genoeg dat u het daarover met haar nog niet gehad heeft (CGVS, p. 11). Het is erg opmerkelijk dat u kennelijk niet meer informeerde naar eventuele bezoeken van de taliban aan uw moeder. Dit roept verdere twijfels op bij uw asielrelaas aangezien redelijkerwijs toch verwacht kan worden dat u de situatie van uw familieleden verder zou opvolgen, ook al was u reeds vertrokken uit uw land. Dat u dan helemaal niet informeerde of uw familieleden al dan niet nog werden lastiggevallen door de actoren die u destijds het land deden verlaten, namelijk de taliban, getuigt van een gebrek aan interesse dat moeilijk te rijmen valt met de door u geuite vrees.

Verder is het opvallend dat u totaal geen idee heeft van het moment waarop u Afghanistan heeft verlaten. Wanneer u dit gevraagd wordt, antwoordt u immers dat het in 2018 was, maar dat u de maand niet meer weet (CGVS, p. 11). Gevraagd naar het seizoen van vertrek, kan u zich zelfs dit niet herinneren (CGVS, p. 11). Ook dit mag erg verbazen.

Ook bij de dood van uw vader, die het gevolg zou zijn van uw problemen, moeten de nodige vraagtekens worden geplaatst. U stelt dat u het nieuws van uw vader vernam toen u in Turkije was (CGVS, p. 9), maar verder kan u zijn dood allerm minst situeren in de tijd, hetgeen een opmerkelijk feit is. Gevraagd wanneer uw vader gedood is, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.9). Gevraagd om dit te

schatten, blijft u erbij dat u dit niet weet (CGVS, p. 9). Dat u dit nieuws vernam van uw moeder, en u in dit gesprek geen verdere details vroeg aan haar ("Ik heb de telefoon opgehangen zonder details te vragen"), is in zekere zin nog aannemelijk, maar dat u ook in uw latere gesprek met uw moeder (u hoorde haar bijvoorbeeld nog twee dagen voor uw gesprek op MINTEH) geen extra inlichtingen vroeg over de dood van uw vader zodat u hierover heden geen enkele verdere toelichting kan geven, stelt toch ernstige vragen bij de ernst van uw verklaringen omtrent de dood van uw vader.

Tot slot is het opmerkelijk dat u geen enkel idee heeft waarom uw broer in 2015 het land zou hebben verlaten. U stelt aanvankelijk dat hij om gelijkaardige reden als u het land ontvluchtte ("Hij zou anders meegenomen worden door taliban. Ik kan me niet goed herinneren") maar wanneer u gevraagd wordt of hij effectief gevraagd werd om bij de taliban te gaan, klinkt het dat u hier geen informatie over heeft en u hier zelfs nooit iets over heeft gevraagd aan uw ouders (CGVS p.10). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. Er kan immers aangenomen worden dat u doorheen de jaren wel eens zou geïnformeerd hebben naar de reden waarom uw broer het land heeft verlaten of dat u hier sowieso wel eens iets op de ene of de andere manier over zou vernomen hebben. Dit volstreekte gebrek aan belangstelling is veelzeggend voor de geloofwaardigheid ervan en klemmt bovendien met het feit dat uw moeder u later toch de opdracht zou hebben gegeven om uw broer te zoeken in Europa.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, echter wordt deze door CGVS niet onmiddellijk betwist. Aangezien dit document geheel los staat van uw asielrelaas, kan dit geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 5 Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uit niets blijkt echter dat er in uw hoofd sprake is van dergelijke omstandigheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van de samenwerkingsplicht, alsook meent verzoeker dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: kaarten van zijn regio van herkomst (stukken 3.1. en 3.2.), artikels en rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in september 2019 (stukken 4.1., 4.2. en 4.3.), Twitterberichten en een artikel aangaande confrontaties in Pul-e-Khumri (stukken 5.1.-5.4. en 6.1.-6.4.), Twitterberichten over toegang tot basisvoorzieningen (stukken 7.1.-7.3.) en een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019 in hoofde van een verzoeker om internationale bescherming uit dezelfde regio van herkomst als verzoeker (stuk 8).

Op 29 oktober 2019 laat verwerende partij aan de Raad nog een aanvullende nota met volgend stuk geworden: het artikel "*Fighting in Baghlan disrupts Kabul's power supply*" (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Ter terechtzitting laat verzoeker nog een aanvullende nota met volgende stukken geworden: het internetartikel "*Militants defeated, highway reopened in Afghanistan's northern Baghlan: Official*" van Asia&Pacific van 13 september 2019 (stuk 1), het internetartikel "*Afghan Security Forces Launch Operations in Northern Baghlan*" van LatestLY van 17 oktober 2019 (stuk 2) en het internetartikel "*Afghanistan: 12 Taliban terrorists killed, 16 villages liberated in Baghlan*" van Business Standard van 20 oktober 2019 (stuk 3) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen nadat hij door mannen van Qari Shafiq werd aangesproken om met hen mee te gaan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban bij het eerste gesprek kennelijk geen moeite deden om hem verder te motiveren om bij hen te komen, te meer daar rekrutering redelijkerwijze op een minimum aan loyaliteit ten aanzien van de groepering gesteund is; (ii) uit de objectieve informatie bovendien blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban, zoals verzoeker deze aanhaalt, eerder zeldzaam is; (iii) verzoeker niet kan verduidelijken waarom Qari Shafiq hem specifiek zou nodig hebben; (iv) de vaststelling dat verzoekers oom in hetzelfde dorp woonde en de taliban hem ongemoeid lieten nadat verzoeker dagenlang niet meer te bespeuren was in het dorp, evenmin aannemelijk is; (v) het gegeven dat verzoekers moeder alleen in het huis zou wonen allerminst aannemelijk is en indruist tegen de Afghaanse cultuur waarin mannen vrouwelijke familieleden in bescherming nemen; (vi) het feit dat verzoeker niet informeerde of zijn familieleden al dan niet nog werden lastiggevallen door de taliban getuigt van een gebrek aan interesse en niet te rijmen is met zijn vrees voor vervolging; (vii) het opvallend is dat verzoeker geen idee heeft op welk ogenblik, of zelfs in welk seizoen, hij Afghanistan heeft verlaten; (viii) er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de ernst van verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn vader; (ix) verzoekers onwetendheid en verdere gebrek aan belangstelling voor de reden(en) waarom zijn broer in 2015 Afghanistan zou hebben verlaten, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (x) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote *postfactum* beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker verwijst naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van augustus 2018 en meent dat uit deze recentere informatie dan deze die werd toegevoegd aan het administratief dossier, alsook uit het EASO-rapport van december 2017, blijkt dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkomt en ernstig onderschat wordt en hij volhardt in zijn verklaringen in verband met de poging tot rekrutering van de taliban, wijst de Raad erop dat uit de voormelde UNHCR *“Guidelines”* blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*“depending on the specific circumstances of the case [...]”*). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging door de taliban aldus individueel en in zijn concrete geval aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig

bevonden verklaringen, volstaat hiertoe geenszins. Verder blijkt uit verzoekers relaas geen concrete indicatie dat er enige dwang of druk was vanuit zijn familie, zijn clan of sociaal en religieus netwerk om zich bij de taliban aan te sluiten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker geschetste omstandigheden van gedwongen rekrutering door de taliban.

Verzoeker betoogt nog dat zijn moeder inderdaad bij zijn oom woont en dit ofwel in het huis van zijn oom ofwel in het huis van zijn moeder en dat zijn oom sinds zijn aankomst in België getrouwd is en inmiddels een kind heeft. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Waar verzoeker verder verduidelijkt dat hij het nieuws over de dood van zijn vader vernam ongeveer 20 dagen na zijn vertrek uit Afghanistan en hij meent dat dit redelijk precies is, dient erop gewezen dat verzoeker ook over zijn vertrek uit Afghanistan zeer vage verklaringen aflegt en meer bepaald aangeeft dat hij “*In 2018*” is vertrokken zonder hierbij zelfs slechts enige duiding van het seizoen te kunnen geven waarin hij vertrok (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Over het tijdstip van de dood van zijn vader geeft verzoeker bovendien aan het niet te weten en niet te kunnen inschatten (administratief dossier, stuk 5, p. 9). In dit licht kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat verzoeker de dood van zijn vader, dan wel het tijdstip waarop hij dit vernam “*redelijk precies*” kan situeren. De argumentatie dat het voor hem moeilijk is om hierover specifieke vragen te stellen aan zijn moeder, volstaat niet als verschoning voor zijn gebrek aan informatie omtrent de dood van zijn vader aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban, zodat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege zou informeren, *quod non*. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft nog in contact te hebben gestaan met zijn moeder.

Verzoeker voert voorts in het verzoekschrift aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat de taliban vandaag nog steeds regelmatig langsgaan bij zijn moeder. De Raad wijst er evenwel op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins kan blijken of de taliban nog bij zijn moeder langskomen op zoek naar hem. Gevraagd hiernaar antwoordde verzoeker immers: “*Daar heb ik haar niet over gesproken, maar toen ik er nog woonde, kwam de taliban hr [sic] wel vragen naar eten. Ze vertelde ook waar er gevochten werd.*” (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit of de taliban hem nog steeds zoeken, relateert naar het oordeel van de Raad verder de door hem geschetste vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker niet kan verduidelijken waarom Qari Shafiq hem specifiek zou nodig hebben; (ii) de vaststelling dat verzoekers oom in hetzelfde dorp woonde en de taliban hem ongemoeid lieten nadat verzoeker dagenlang niet meer te bespeuren was in het dorp, evenmin aannemelijk is; (iii) het opvallend is dat verzoeker geen idee heeft op welk ogenblik, of zelfs in welk seizoen, hij Afghanistan heeft verlaten; (iv) verzoekers onwetendheid en verdere gebrek aan belangstelling voor de reden(en) waarom zijn broer in 2015 Afghanistan zou hebben verlaten, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest “*Elgafaji*” maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07”, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan wordt niet betwist.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Baghlan als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 92: "*that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*").

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een aantal artikelen en Twitterberichten (stukken 4.1.-4.3., 5.1.-5.4., 6.1.-6.4. en 7.1.-7.3.) om de verslechterde situatie in het district Doshi van de Afghaanse provincie Baghlan te schetsen en betoogt voorts in zijn verzoekschrift dat de verslechterde situatie in de provinciale hoofdstad Pul-e-Khumri een impact heeft op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij meent daarbij dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier achterhaald is en dat er thans een situatie voorlegt waar er mindere persoonlijke omstandigheden vereist zijn om de subsidiaire

beschermingsstatus te verlenen, dan wel dat er sprake is van een situatie waar zijn loutere aanwezigheid voldoende zou zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoeker bijgebrachte informatie fragmentarisch is en dat van een deel van de bronnen - voornamelijk de 'screenshots' van Twitterberichten (verzoekschrift, stukken 5.1.-5.4., 6.1.-6.4. en 7.1.-7.3.) - onduidelijk is wie de precieze bron betreft en of, en zo ja, op welke manier deze informatie werd geverifieerd, hetgeen de betrouwbaarheid ervan relateert. Bovendien verwijst het merendeel van de door verzoeker aangebrachte bronnen naar doelgerichte aanvallen van opstandelingen en/of de Afghaanse veiligheidsdiensten. De door verzoeker aangehaalde informatie heeft bovendien in grote mate betrekking op de situatie in Pul-e-Khumri en Kunduz, hetgeen niet het district van verzoeker betreft. Uit deze informatie kan dan ook niet blijken dat er in de provincie Baghlan in het algemeen en in het district van verzoeker specifiek, sprake is van een situatie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de toegevoegde informatie bij het verzoekschrift (stukken 5.1.-5.3.) blijkt bovendien dat de aanval door de Taliban op de stad werd afgeweerd. Waar de bronnen verwijzen naar incidenten en aanwezigheid van de Taliban in de omliggende stadswijken (stukken 4.1.-4.3.), blijkt uit de verklaringen van verzoeker en de bijgevoegde kaart (verzoekschrift, stukken 3.1. en 3.2.) van zijn district niet dat zijn dorp gelokaliseerd is in de omliggende stadswijken van Pul-e-Khumri. Ook de ter terechtzitting voorgelegde internetartikelen (rechtsplegingsdossier, stuk 11) maken melding van doelgerichte aanvallen van opstandelingen en/of de Afghaanse veiligheidsdiensten. Meer nog, in de door verzoeker bijgebrachte informatie wordt gewag gemaakt van het feit dat 16 dorpen, waaronder het dorp Kelagai - verzoekers regio van herkomst -, bevrijd werden van de macht van de Taliban. De informatie die door verzoeker wordt aangebracht kan dus niet leiden tot de conclusie dat de analyse van de veiligheidssituatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in de "EASO Guidance Note" niet correct zou zijn. In zoverre verzoeker nog verwijst naar bronnen waaruit zou blijken dat de basisvoorzieningen vaak onderbroken zijn (stukken 7.1.-7.3.) dient benadrukt dat dit slechts Twitterberichten zijn waarvan de bron onduidelijk is. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4) dat een technisch team werd gestuurd op reparaties uit te voeren, waardoor dit slechts een tijdelijke situatie betrof.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit de provincie Baghlan, alsook een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan een verzoeker afkomstig uit hetzelfde dorp als verzoeker (verzoekschrift, stuk 8), merkt de Raad op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de meest recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie blijkt aldus dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, alles in acht genomen, actueel geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming, vermits hij zich voor het overige beperkt tot het louter bekritisieren van de analyse van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en het citeren uit rapporten, die - voor zoverre zij niet dezelfde zijn - in dezelfde lijn liggen als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij als minderjarige een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt, is de Raad van oordeel dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die ruim 17 jaar oud is, inmiddels over de nodige maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij als familiehoofd na het overlijden van zijn vader een hoger risico op ernstige schade zou lopen, dient er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande en de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het overlijden van zijn vader. Zelfs zo hieraan geloof zou worden gehecht, dient te worden opgemerkt dat het niet duidelijk is hoe verzoeker een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld door het feit dat hij het hoofd zou zijn van de familie, noch licht hij dit op enige wijze toe in zijn verzoekschrift.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER